[Henry Christensen.]
bag de partier, der dengang gennemførte reformen. I dag gennemføres den mest indgribende skattereform af det snævrest tænkelige flertal her i det høje ting — og et flertal, der, som jeg gjorde opmærksom på ved anden behandling, alene på valgdagen havde 49,1 pct. af de afgivne stemmer bag sig. Det er et snævert flertal, og dette flertal tilvejebringes endda alene i kraft af, at en række af de ærede SF-medlemmer, når de pligtskyldigst her lidt senere på eftermiddagen rejser sig for at stemme for momsen, stemmer klart imod, hvad de førte deres valgkamp på, hvad de fortalte deres vælgere de ville virke imod i folketinget. Når man betænker, at ærede medlemmer har brugt som eneste motivering for denne voldsomme drejning, at de derved hindrede andre partier i at være med i en skattereform, så må man sige, at så er det besynderligt, at man samtidig er i stand til at henvise til en skattereform fra 1903, der havde dette brede parlamentariske grundlag bag sig. I 1903 betød reformen en frigørelse for den store del af befolkningen. Dengang blev bl. a. tiende afløst her i landet. I dag vil folketingsflertallet indføre tiende i en moderne og ny skikkelse. I dag er det ikke frigørelse, men nye byrder på befolkningen, på dens daglige fornødenheder, der skal stemmes om, uden at man herigennem yder et bidrag i øvrigt til en skattereform af et indhold, som kunne have forsvaret og begrundet det.

Venstre vil stemme imod merværdiafgiftsforslaget, når det kommer til afstemning, og vi anser det for at være en så vigtig ting for folketinget og folketingets medlemmer at tage stilling til, at vi har bedt om, at der må blive foretaget afstemning ved navneopråb, så hvert medlem kan gøre op med sig selv om, hvorvidt han finder, det er rimeligt og rigtigt at pålægge denne afgiftsreform i Danmark pr. 3. juli 1967.

Poul Møller: Ved anden behandling havde jeg lejlighed til på det konservative folkepartis vegne at gøre en række betragtninger gældende om de forhandlinger, der har fundet sted, om det forlig, der er blevet afsluttet mellem socialdemokratiet og socialistisk folkeparti. Det tjener næppe noget formål her at gentage disse betragtninger.

Jeg vil dog gerne, inden vi går til afstemning, præcisere, hvorfor det konservative folkeparti stemmer imod merværdiafgiftsforslagets ophøjelse til lov, hvorfor vi har den opfattelse, at således som det er gået, kan vi ikke stemme for denne afgiftsform. Det er almindelig bekendt her i tinget, at under andre omstændigheder, også under andre politiske omstændigheder, ville vi have stemt for merværdiafgiftsforslaget. Vi har ikke principielt ændret vores holdning: at vi foretrækker indirekte afgifter for stærk og kraftig indkomstbeskatning af befolkningen. Vi mener, at en flytning af beskatningen fra arbejdet, fra indkomstdannelsen, til forbruget i den økonomiske stilling, landet nu befinder sig i, kan være fornuftig. Men vi har ikke under disse forhandlinger fået nogen sikkerhed for, noget løfte om, at dette vældige milliardbeløb overhovedet ville blive anvendt til en nedsættelse, en lempelse, af beskatningen af indkomsterne, af beskatningen af arbejdet. Det har for os været det afgørende, og vi har under hele vejen om disse problemer sagt, at det afgørende for os ved bedømmelsen af merværdiafgiftsforslaget er, om regeringen, om vores eventuelle forligspartner ville være med til at nedsætte indkomstskatterne med et tilsvarende beløb. Dette opnåedes ikke under forhandlingerne, og vi kan derfor ikke give regeringen denne blankoveksel på 2 milliarder kr. Tværtimod må det efter det, der er sket ved anden behandling, og siden efter de udtalelser, der er faldet, anses for mest sandsynligt, at vi ikke får nogen skatteomlægning ved hjælp af merværdiafgiften, at vi får en yderligere indkomstudjævning i forbindelse med merværdiafgiftens indførelse, at vi får en indkomstbeskatning med en forstærket progression og ikke en formindsket progression, således at visse dele af befolkningen bliver stillet i enhver henseende, både indkomstskattemæssigt og forbrugsafgiftmæssigt, ringere, end de er i dag.

Derfor er det vel svært overhovedet at kalde dette for en skattereform, men man må vel koncentrere sig om at kalde det en stor ekstra skat, som staten herved får ind. Statens nye indkomster kan, således som forhandlingerne er forløbet, nu bruges af flertallet til de udgifter, flertallet — og det vil sige de to partier — går ind for. Allerede